

Осадчук Ігор Юрійович

Урядові кабінети в контексті функціонування атипової президентської системи правління в Аргентині у другій половині ХХ століття

УДК 328.1-057.177.1(82)«195»
DOI <https://doi.org/10.24195/2414-9616.2020-6.8>

Осадчук Ігор Юрійович
кандидат політичних наук,
доцент кафедри політології
Львівського національного університету
імені Івана Франка
вул. Університетська, 1, Львів, Україна

Серед президентських систем державного правління функціонують / функціонували такі системи правління, які формально й / чи фактично відрізняються / відрізнялися від традиційних / типових президентських. Водночас індикаторами розрізнення типових та атипових президентських систем державного правління можуть бути вкрай варіативні чинники політичного процесу й міжінституційних відносин. Метою статті є визначити типи урядових кабінетів у контексті функціонування атипової президентської системи правління в Аргентині в другій половині ХХ ст. Теоретико-методологічною основою дослідження вибрано неоінституціоналізм і його варіативні типи й парадигми. Головний метод, котрий став іманентною складовою частиною дослідження, – це метод порівняльного аналізу.

Обрання президента Аргентини Колегією виборців у 1958, 1963, 1983, 1989 рр. зумовило атиповість президентської системи правління в другій половині ХХ ст. (президентство А. Фрондісі в 1958–1962 рр., А. Ільїя в 1963–1966 рр., Р. Альфонсіна в 1983–1989 рр., К. Менема в 1989–1995 рр.).

Урядові кабінети в атиповій президентській системі правління в Аргентині в другій половині ХХ ст. типологізовані за: 1) способом формування – як ті, що сформовані президентом (уряди А. Фрондісі, А. Ільїя, Р. Альфонсіна, К. Менема); 2) типом композиції / складу – партійні (уряди А. Фрондісі, А. Ільїя, Р. Альфонсіна, К. Менема); 3) типом партійних урядів – однопартійні (уряди А. Фрондісі, А. Ільїя, Р. Альфонсіна, К. Менема); 4) парламентською підтримкою – однопартійні більшості (уряди А. Фрондісі, Р. Альфонсіна в 1983–1987 рр.), однопартійні меншості (уряди А. Ільїя, Р. Альфонсіна в 1987–1989 рр., К. Менема в 1993–1995 рр.), коаліційні більшості (уряд К. Менема в 1989–1991 рр.), коаліційні меншості (уряд К. Менема в 1991–1993 рр.).

Ключові слова: система державного правління, президенталізм, атиповий президенталізм, непрямі вибори президента, урядовий кабінет, Аргентина.

Вступ. Президентські системи правління та їх інституційні атрибути, зокрема урядові кабінети, становлять актуальний напрям у сфері аналізу конституційних (і / чи політичних) систем правління в політичній науці. Типові й атипові президентські системи державного правління або окремі аспекти політичного процесу й міжінституційних відносин, які прямо чи опосередковано вказують на типовесть чи атиповість президентських систем правління в рамках республіканської форми державного правління, проаналізовано в працях таких авторів, як А. Валенсуела [21; 22], О. Зазнаєв [4], Х. Лінц [14], С. Мейнверінг [15; 16], Х.А. Чейбуб [8] тощо.

Мета та завдання. Метою статті є визначити типи урядових кабінетів у контексті функціонування атипової президентської системи правління в Аргентині в другій половині ХХ ст. Для реалізації поставленої мети треба розв'язати такі завдання: 1) визначити типу президентську систему правління; 2) розкрити особливості інституту непрямих виборів президента Аргентини в другій половині ХХ ст. як атрибута атиповості президентської системи правління; 3) на основі певних критеріїв з'ясувати типи урядових кабінетів в атиповій президентській системі правління в Аргентині в другій половині ХХ ст.

Методи дослідження. Теоретико-методологічною основою дослідження обрано неоінституціо-

налізм і його варіативні типи й парадигми. Їх поєднання дозволило виробити цілісне уявлення про типовесть чи атиповість формату президенталізму на підставі такого індикатора, як інститут непрямих виборів президента. Головний метод, котрий став іманентною складовою частиною дослідження, – це метод порівняльного аналізу.

Результати. У сучасній політичній науці однією з найапробованіших методик визначення конституційних і політичних систем державного правління в рамках республіканської форми державного правління є методика Р. Елгі [12]. Модифікувавши типологію систем державного правління Р. Елгі, український дослідник В. Литвин визначає президенталізм (президентську систему правління) як конституційну (й / чи політичну) систему республіканської форми державного правління (спрощено – систему державного правління), якій властива посада всенародно (прямо / опосередковано) обраного на фіксований термін президента й інституту кабінету / адміністрації президента (навіть можливо прем'єр-міністра), члени яких колективно відповідальні винятково перед президентом (разом із цим, члени кабінету чи адміністрації президента можуть бути й індивідуально відповідальними перед парламентом / провідною палатою парламенту (легіслатурою), однак це не має дефінітивного впливу й значення на структурування системи державного правління) [5, с. 7].

У рамках дослідження ми використовуємо таке визначення типового президенталізму: це система правління, яка передбачає всенародний спосіб обрання глави держави / президента (причому на всіх етапах обрання) та урядового кабінету (адміністрацію президента), що не є колективно відповідальним (відповідальною) перед парламентом.

Відповідно до ст. 81 Конституції Аргентини 1853 р. (зі змінами 1957 р.) обрання президента й віцепрезидента Республіки відбувалося таким чином: столиця та кожна провінція обирали прямим голосуванням Колегію виборців. Кількість виборців у два рази перевищувала загальну кількість депутатів і сенаторів від кожної провінції, яких обирали в Конгрес. Виборці повинні були відповідати тим же вимогам, які висувались для обрання депутатів. Виборці не могли бути ні депутатами, ні сенаторами, ні посадовими особами у федеральному уряді. За чотири місяці до закінчення терміну перебування при владі чинного президента виборці в столиці Республіки й в столицях відповідних провінцій обирали президента й віцепрезидента за допомогою подачі бюлетенів, причому в одному вони вказували особу, за яку вони голосували на посаду президента, а в іншому – особу, за яку вони голосували на посаду віцепрезидента. Потім складалися два списки (список кандидатів на посаду президента й список кандидатів на посаду віцепрезидента) із зазначенням кількості голосів, отриманих кожним із кандидатів. Два списки (по одному списку кандидатів на посади президента й віцепрезидента) направлялися голові законодавчого органу провінції, а в столиці – голові муніципалітету, в канцеляриях яких вони й зберігалися; ще два списки (по одному списку кандидатів на посади президента й віцепрезидента) направлялися голові Сенату [9].

За сприяння секретарів чотири члени Конгресу, призначені за жеребом, здійснювали підрахунок голосів та оголошували кількість голосів, які отримав кожен кандидат на посаду президента й віцепрезидента. Особи, які отримали абсолютну більшість голосів, проголошувались президентом і віцепрезидентом (ст. 82) [9]. Якщо жоден із кандидатів не отримав абсолютної більшості, то Конгрес обирав з двох осіб, які отримали найбільшу кількість голосів. Якщо перше місце за кількістю

голосів отримали понад двоє кандидатів, то Конгрес обирав президента із цих кандидатів. Якщо перше місце займав один кандидат, а друге місце за кількістю отриманих голосів займали двоє або більше кандидатів, то Конгрес обирав з усіх кандидатів, які посіли перше й друге місця (ст. 83) [9]. Якщо в першому турі ніхто не отримав абсолютної більшості, то проводився другий тур голосування, в якому брали участь два кандидати, які отримали найбільшу кількість голосів у першому турі. У випадку, якщо голоси розподілялися порівну, то голосування повторювалось. Якщо ж голоси знову розподілялися порівну, то голова Сенату мав вирішальний голос (ст. 84) [9].

В Аргентині в 1958, 1963, 1983, 1989 рр. президент обирався Колегією виборців (табл. 1).

Обрання президента Аргентини Колегією виборців у 1958, 1963, 1983, 1989 рр. зумовило атиповість президентської системи правління в другій половині ХХ ст. (президентство А. Фрондісі в 1958–1962 рр., А. Ільїя в 1963–1966 рр., Р. Альфонсіна в 1983–1989 рр., К. Менема в 1989–1995 рр.). Урядові кабінети не були колективно відповідальними перед парламентом. Зауважимо, що конституційна реформа 1994 р. передбачала всенародні прямі вибори президента [7] (що характерно для типової президентської системи правління), проте на практиці вона була реалізована в травні 1995 р., коли вдруге президентом був обраний К. Менем.

Водночас в Аргентині в другій половині ХХ ст. відбувалися випадки, коли президента обирали на всенародних прямих виборах (листопад 1951 р.; березень 1973 р.; вересень 1973 р.). Конституційна реформа 1949 р. була прийнята, як зазначає К. Віамонте, з метою дати можливість «обіймати посаду президента Х. Перону вдруге, порушивши латиноамериканську традицію не переобирати президента» [6, с. 80]. Фактично йшлося про право переобиратись на посаду глави держави необмежену кількість разів [3, с. 140]. Крім того, був ліквідована Колегія виборців, а для перемоги на прямих виборах необхідна була проста більшість [20]. Конституційна реформа 1972 р. передбачала, що президент обирався абсолютною більшістю голосів виборців на загальних, прямих виборах. У випадку, якщо здобути підтримку абсолютної більшості (51 % дійсних голосів) не вдалося, то

Таблиця 1

Президенти Аргентини, обрані Колегією виборців у другій половині ХХ ст. [10; 11; 17–19]

Рік	Президент	Партійна належність	Кількість голосів виборців	Частка голосів виборців у %	Склад Колегії виборців
1958	А. Фрондісі	Громадянський Радикальний Союз непримиренних (UCRI)	318	68,24	466
1963	А. Ільїя	Народний Громадянський Радикальний Союз (UCRP)	270	56,72	476
1983	Р. Альфонсін	Громадянський Радикальний Союз (UCR)	317	52,83	600
1989	К. Менем	Хустисіалістська партія (PJ)	312	52,00	600

в другому турі брали участь кандидати, які отримали понад 15 % голосів у першому турі. У листопаді 1951 р. Х. Перон був обраний президентом на всенародних виборах, здобувши 62,5 % голосів виборців [2, с. 57]. У березні 1973 р. переможцем став Е. Кампора (Хустисіалістська партія, PJ), який за результатами всенародних виборів в першому турі набрав не абсолютну, а відносну більшість (49,6 % голосів). З метою уникнення політичної кризи Р. Бальбін відмовився брати участь у другому турі й визнав свою поразку. У вересні 1973 р. за результатами всенародного голосування президентом став Х. Перон, здобувши 61,9 % голосів виборців.

Визначимо типи урядових кабінетів в атиповій президентській системі правління в Аргентині в другій половині ХХ ст. Насамперед виділимо критерії типології урядових кабінетів. Перший критерій типології – *спосіб формування урядового кабінету*. У країнах з парламентськими системами правління застосовують парламентський спосіб формування урядових кабінетів, за якого парламент безпосередньо здійснює відповідні процедури щодо їх призначення або формування; президентський спосіб формування урядів застосовують у президентських системах правління, де уряд формується президентом [1, с. 221]; поєднання парламентського й президентського способів характерно для напівпрезидентських систем правління.

Другий критерій типології – *тип композиції / складу урядового кабінету*. Партійні уряди – це такі виконавчі структури, кабінети яких складаються з представників партій і формуються на підставі партійної належності. Іманентна ознака формування партійного уряду – використання композиції / складу парламенту (або нижньої палати парламенту) в процесі формування уряду. Партійні уряди вважають базовим конструктом у парламентських демократіях. Непартійні кабінети формують, коли партії в парламенті не можуть домовитись із приводу утворення однопартійного уряду / коаліції, а розпуск парламенту (нижньої палати парламенту) вважається небажаним [1, с. 229]. Проте таке визначення наближене лише до парламентського способу формування урядів. У політичній науці прийнято декілька способів означення непартійних урядів залежно від цілей, які ставлять перед урядами: технократичні, чиновницькі, перехідні, технічні й службові. Специфікою непартійних (технократичних) кабінетів є той момент, що вони включають фахівців, які можуть не належати або належати до тієї чи іншої партії, але їхня партійна належність у такому випадку не має ніякого значення. Технократичні уряди мають тенденцію бути сформованими й в країнах, де превалюють президентські кабінети (уряди, сформовані президентами). Традиційно виділяють такі види непартійних

урядів: повністю технократичні й частково технократичні, які можуть бути напівтехнократичними й напівпартійними залежно від конфігурації партійних і непартійних преференцій міністрів. Напівтехнократичні / напівпартійні уряди розташовують в категорії непартійних урядових кабінетів. Під час визначення типів урядових кабінетів до уваги беремо кількісне співвідношення непартійних і партійних міністрів. З цього приводу відбувається означення таких лінійних категорій урядів: 1) якщо кількість непартійних міністрів значно перевищує кількість партійних міністрів, то варто говорити про непартійний (технократичний) тип кабінетів; 2) якщо кількість партійних міністрів значно перевищує кількість непартійних міністрів і посада глави урядового кабінету також є партійною – доводиться говорити про партійний тип уряду; 3) якщо кількість непартійних і партійних міністрів сумірна, а посада глави урядового кабінету лишається непартійною – треба говорити про напівтехнократичні урядові кабінети; 4) якщо кількість партійних і непартійних міністрів сумірна, а посада глави урядового кабінету партійна – можна говорити про формат напівпартійних кабінетів [1, с. 316–317]. Таким чином, третій критерій типології – *тип партійних урядів* (однопартійні чи коаліційні) або ж *тип непартійних урядів* (технократичні, напівтехнократичні, напівпартійні).

Крім того, виділяємо четвертий критерій типології – *парламентська підтримка урядового кабінету* (однопартійна / коаліційна більшість, однопартійна / коаліційна меншість, непартійна більшість / меншість тощо).

Урядові кабінети в атиповій президентській системі правління в Аргентині в другій половині ХХ ст. типологізуємо за: 1) способом формування – як ті, що сформовані президентом (уряди А. Фрондісі, А. Ільїя, Р. Альфонсіна, К. Менема); 2) типом композиції / складу – партійні (уряди А. Фрондісі, А. Ільїя, Р. Альфонсіна, К. Менема); 3) типом партійних урядів – однопартійні (уряди А. Фрондісі, А. Ільїя, Р. Альфонсіна, К. Менема); 4) парламентською підтримкою (до уваги беремо нижню палату парламенту) – однопартійні більшості (уряди А. Фрондісі, Р. Альфонсіна в 1983–1987 рр.), однопартійні меншості (уряди А. Ільїя, Р. Альфонсіна в 1987–1989 рр., К. Менема в 1993–1995 рр.), коаліційні більшості (уряд К. Менема в 1989–1991 рр.), коаліційні меншості (уряд К. Менема в 1991–1993 рр.) (табл. 2).

Зазначимо, що рівень парламентської підтримки за весь період функціонування змінювався двічі для уряду Р. Альфонсіна, тричі – для уряду К. Менема. Щодо останнього, то впродовж 1989–1991 рр. коаліційну більшість уряду К. Менема забезпечував Хустисіалістський фронт народної єдності (FREJUPO – коаліція, до складу якої входили такі партії: Хустисіалістська

Урядові кабінети в атипів президентській системі правління в Аргентині в другій половині ХХ ст. [10; 11; 17–19]

Президент	Перебування при владі	Партія президента	Конструкція міністерських посад	СФК	ТКУ	ТПУ	ППУ
А. Фрондісі	01 травня 1958 – 29 березня 1962 рр.	UCRI	UCRI	През	П	ОП	ОБ
А. Ільїя	12 жовтня 1963 – 28 червня 1966 рр.	UCRP	UCRP	През	П	ОП	ОМ
Р. Альфонсін	10 грудня 1983 – 08 липня 1989 рр.	UCR	UCR+н/п	През	П	ОП	ОБ; ОМ
К. Менем	08 липня 1989 – 08 липня 1995 рр.	PJ	PJ+н/п	През	П	ОП	КБ; КМ; ОМ

партія (PJ), Партія непримиренних (PI), Рух за інтеграцію та розвиток (MID), Християнсько-демократична партія (PDC), Революційна комуністична партія (PCR), Патріотично-визвольний рух (MPL); 1991–1993 рр. – коаліційну меншість представляла Хустисіалістська партія (PJ) та її союзники; 1993–1995 рр. – однопартійну меншість забезпечувала Хустисіалістська партія (PJ).

Висновки. У результаті проведеного дослідження ми дійшли висновку, що обрання президента Аргентини Колегією виборців у 1958, 1963, 1983, 1989 рр. зумовило атипів президентської системи правління в другій половині ХХ ст. (президентство А. Фрондісі в 1958–1962 рр., А. Ільїя в 1963–1966 рр., Р. Альфонсіна в 1983–1989 рр., К. Менема в 1989–1995 рр.). Урядові кабінети в атипів президентській системі правління в Аргентині в другій половині ХХ ст. типологізовано за: 1) способом формування – як ті, що сформовані президентом (уряди А. Фрондісі, А. Ільїя, Р. Альфонсіна, К. Менема); 2) типом композиції / складу – партійні (уряди А. Фрондісі, А. Ільїя, Р. Альфонсіна, К. Менема); 3) типом партійних урядів – однопартійні (уряди А. Фрондісі, А. Ільїя, Р. Альфонсіна, К. Менема); 4) парламентською підтримкою – однопартійні більшості (уряди А. Фрондісі, Р. Альфонсіна в 1983–1987 рр.), однопартійні меншості (уряди А. Ільїя, Р. Альфонсіна в 1987–1989 рр., К. Менема в 1993–1995 рр.), коаліційні більшості (уряд К. Менема в 1989–1991 рр.), коаліційні меншості (уряд К. Менема в 1991–1993 рр.).

ЛІТЕРАТУРА:

1. Бялоблцький З. Стабільність та ефективність урядів у політичних системах країн Східної Європи : монографія. Львів : Видавничий центр ЛНУ імені Івана Франка, 2013. 469 с.
2. Ворожейкина Т. Авторитарные режимы ХХ века и современная Россия: сходства и отличия. *Вестник общественного мнения*. 2009. № 4 (102). С. 50–68.
3. Докучаева О. Политическая биография Хуана Доминго Перона (1895–1974 гг.). *Ибероамериканские тетради*. 2015. Вып. 3 (9). С. 135–145.
4. Зазнаев О. Атипичные президентские и полупрезидентские системы. *Ученые записки Казан-*

ского государственного университета. Серия: Гуманитарные науки. 2005. Т. 147. Кн. 1. С. 54–69.

5. Литвин В., Романюк А. Концептуалізація і теоретична дистинкція понять «форма державного правління» та «система державного правління» у політичній науці. *Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова. Серія: 22. Політичні науки та методика викладання соціально-політичних дисциплін*. Вип. 20. Київ : Вид-во НПУ імені М.П. Драгоманова, 2016. С. 3–12.

6. Медведев С. Особенности становления государственности в Аргентине. *Вестник Ставропольского государственного университета. Серия: Юридические науки*. 2010. № 70. С. 78–83.

7. Argentina's Constitution of 1853, reinstated in 1983, with amendments through 1994. URL: https://www.constituteproject.org/constitution/Argentina_1994.pdf?lang=en (Last accessed: 9.12.2020).

8. Cheibub J.A. Presidentialism, parliamentarism, and democracy. Cambridge University Press, 2007. 202 p.

9. Constitución política de la República Argentina de 1853 con las reformas de 1860, 1866, 1898 y 1957. URL: <https://pdba.georgetown.edu/Constitutions/Argentina/arg1853.html> (Last accessed: 9.12.2020).

10. Dirección Nacional Electoral. Elecciones Presidenciales 1989. URL: <https://recorriendo.elecciones.gob.ar/presidente1989.html#/4/1> (Last accessed: 9.12.2020).

11. Dirección Nacional Electoral. Elecciones Presidenciales 1983. URL: <https://recorriendo.elecciones.gob.ar/presidente1983.html#/4/1> (Last accessed: 9.12.2020).

12. Elgie R. The classification of democratic regime types: conceptual ambiguity and contestable assumptions. *European Journal of Political Research*. 1998. Vol. 33. No. 2. P. 219–238.

13. Historia Electoral Argentina (1912–2007). Ministerio del Interior. Subsecretaría de Asuntos Políticos y Electorales. 2008. URL: <http://aceproject.org/ero-en/regions/americas/AR/materiales/argentina-historia-electoral-argentina-1912-2007-1> (Last accessed: 9.12.2020).

14. Linz J. Presidential or Parliamentary Democracy: Does It Make a Difference? *The Failure of Presidential Democracy: Comparative Perspectives* / J. Linz, A. Valenzuela. Johns Hopkins University Press, 1994. P. 3–87.

15. Mainwaring S. Presidentialism in Latin America. *Latin American Research Review*. 1990. Vol. 25. No. 1. P. 157–179.

16. Mainwaring S., Shugart M. S. *Presidentialism and Democracy in Latin America*. Cambridge : Cambridge University Press, 1997. 493 p.

17. Millington T.M. President Arturo Illia and the Argentine Military. *Journal of Inter-American Studies*. 1964. Vol. 6. No. 3. P. 405–424.

18. Nohlen D. *Elections in the Americas: A Data Handbook: Vol. II: South America*. Oxford : Oxford University Press, 2005. 618 p.

19. Rock D. *Argentina, 1516–1987: From Spanish Colonization to Alfonsín*. University of California Press, 1987. 576 p.

20. Thames J. Breve historia del ballottage en la Argentina. 21 de noviembre de 2015. *Infobae*. URL: <https://www.infobae.com/2015/11/22/1764701-breve-historia-del-ballottage-la-argentina/> (Last accessed: 09.12.2020).

21. Valenzuela A. Latin American Presidencies Interrupted. *Journal of Democracy*. 2004. Vol. 15. No. 4. P. 5–19.

22. Valenzuela A. Latin America: Presidentialism in Crisis. *Journal of Democracy*. 1993. Vol. 4. No. 4. P. 3–16.

REFERENCES:

1. Bialoblotskyi, Z. (2013). Stabilnist ta efektyvnist uriadiv u politychnykh systemakh krain Skhidnoi Yevropy: monohrafiia [Stability and effectiveness of governments in the political systems of Eastern European countries: a monograph]. Lviv: LNU imeni Ivana Franka. 470 s. [in Ukrainian].

2. Vorozhejkina, T. (2009). Avtoritarnye rezhimy XX veka i sovremennaya Rossiya: skhodstva i otlichiya [20th century authoritarian regimes and modern Russia: similarities and differences]. *Vestnik obshchestvennogo mneniya*. № 4 (102). S. 50–68. [in Russian].

3. Dokuchaeva, O. (2015). Politicheskaya biografiya Huana Domingo Perona (1895–1974 gg.) [Political biography of Juan Domingo Peron (1895–1974)]. *Iberoamerikanskije tetradj*. Vyp. 3(9). S. 135–145. [in Russian].

4. Zaznaev, O. (2005). Atipichnye prezidentskie i poluprezidentskie sistemy [Atypical presidential and semi-presidential systems]. *Uchenye zapiski Kazanskogo gosudarstvennogo universiteta. Seriya: Gumanitarnye nauki*. T. 147. Kn. 1. S. 54–69. [in Russian].

5. Lytvyn, V., Romaniuk, A. (2016). Kontseptualizatsiia i teoretychna dystynktsiia poniat "forma derzhavnoho pravlinnia" ta "systema derzhavnoho pravlinnia" u politychnii nautsi [Conceptualization and Theoretical Distinction Between the Terms "Form of Government" and "System of Government" in Political Science]. *Naukovyi chasopys Natsionalnoho pedahohichnoho universytetu imeni M. P. Drahomanova: Ser. 22. Politychni nauky ta metodyka vykladannia sotsialno-politychnykh dystsyplin*. Vyp. 20: zbirnyk naukovykh prats. Kyiv: Vyd-vo NPU imeni M. P. Drahomanova. S. 3–12 [in Ukrainian].

6. Medvedev S. Osobennosti stanovleniya gosudarstvennosti v Argentine [Features of the formation of statehood in Argentina]. *Vestnik Stavropol'skogo gosudarstvennogo universiteta. Seriya: Yuridicheskie nauki*. 2010. № 70. S. 78–83. [in Russian].

7. Argentina's Constitution of 1853, reinstated in 1983, with amendments through 1994. URL: https://www.constituteproject.org/constitution/Argentina_1994.pdf?lang=en (Last accessed: 9.12.2020). [in English].

8. Cheibub J. A. *Presidentialism, parliamentarism, and democracy*. Cambridge University Press, 2007. 202 p. [in English].

9. Constitución política de la República Argentina de 1853 con las reformas de 1860, 1866, 1898 y 1957 [Political Constitution of the Argentine Republic of 1853 with amendments of 1860, 1866, 1898 and 1957]. URL: <https://pdba.georgetown.edu/Constitutions/Argentina/arg1853.html> (Last accessed: 9.12.2020). [in Spanish].

10. Dirección Nacional Electoral. Elecciones Presidenciales 1989. URL: <https://recorriendo.elecciones.gob.ar/presidente1989.html#/4/1> (Last accessed: 9.12.2020). [in Spanish].

11. Dirección Nacional Electoral. Elecciones Presidenciales 1983. URL: <https://recorriendo.elecciones.gob.ar/presidente1983.html#/4/1> (Last accessed: 9.12.2020). [in Spanish].

12. Elgie R. The classification of democratic regime types: conceptual ambiguity and contestable assumptions. *European Journal of Political Research*. 1998. Vol. 33. No. 2. P. 219–238. [in English].

13. Historia Electoral Argentina (1912–2007) [Argentine Electoral History (1912–2007)]. Ministerio del Interior. Subsecretaría de Asuntos Políticos y Electorales. 2008. URL: <http://aceproject.org/ero-en/regions/americas/AR/materiales/argentina-historia-electoral-argentina-1912-2007-1> (Last accessed: 9.12.2020). [in Spanish].

14. Linz J. Presidential or Parliamentary Democracy: Does It Make a Difference? // Linz J., Valenzuela A. *The Failure of Presidential Democracy: Comparative Perspectives*. Johns Hopkins University Press, 1994. P. 3–87. [in English].

15. Mainwaring S. Presidentialism in Latin America. *Latin American Research Review*. 1990. Vol. 25. No. 1. P. 157–179. [in English].

16. Mainwaring S., Shugart M. S. *Presidentialism and Democracy in Latin America*. Cambridge: Cambridge University Press, 1997. 493 p. [in English].

17. Millington T. M. President Arturo Illia and the Argentine Military. *Journal of Inter-American Studies*. 1964. Vol. 6. No. 3. P. 405–424. [in English].

18. Nohlen D. *Elections in the Americas: A Data Handbook: Vol. II: South America*. Oxford : Oxford University Press. 2005. 618 p. [in English].

19. Rock D. *Argentina, 1516–1987: From Spanish Colonization to Alfonsín*. University of California Press, 1987. 576 p. [in English].

20. Thames J. Breve historia del ballottage en la Argentina [Brief history of ballottage in Argentina]. 21 de noviembre de 2015. *Infobae*. URL: <https://www.infobae.com/2015/11/22/1764701-breve-historia-del-ballottage-la-argentina/> (Last accessed: 9.12.2020). [in Spanish].

21. Valenzuela A. Latin American Presidencies Interrupted. *Journal of Democracy*. 2004. Vol. 15. No. 4. P. 5–19. [in English].

22. Valenzuela A. Latin America: Presidentialism in Crisis. *Journal of Democracy*. 1993. Vol. 4. No. 4. P. 3–16. [in English].

Governmental cabinets in the context of functioning of the atypical presidential system of government in Argentina in the second half of the XX century

Osadchuk Ihor Yuriiovych

PhD in Political Science,
Associate Professor at the Department
of Political Science,
Ivan Franko National University of Lviv
Universytetska str., 1, Lviv, Ukraine

The political practice shows that there are the presidential systems of government, which formally and/or actually differ from traditional or typical presidential systems of government within the framework of a republican form of government. At the same time, extremely different factors of political process and inter-institutional relations, which are the conditions for the definition and distinguishing between types of systems of government, can be the indicators for separation typical and atypical presidential systems of government. In this context, the purpose of the article is to determine the types of governmental cabinets in the conditions of functioning of the atypical presidential system of government in Argentina in the second half of the XX century. This goal was solved in the situation when new institutionalism and its types/paradigms had been chosen as the theoretical and methodological basis of the research. In parallel, the main method of the study is the method of comparative analysis.

The peculiarities of holding some presidential elections in Argentina (in particular, the elections by the electoral college such presidents as Arturo Frondizi (in 1958–1962), Arturo Illia (in 1963–1966), Raul Alfonsin (in 1983–1989) and Carlos Menem in (1989–1995)) demonstrate the atypicality of presidential system of government in Argentina in the second half of the XX century. Given this, it is argued that governmental cabinets in the conditions of the atypical presidential system of government in Argentina in the second half of the XX century are to be classified as: 1) those formed by presidents in their method of formation (in particular, Arturo Frondizi's, Arturo Illia's, Raul Alfonsin's and Carlos Menem's governmental cabinets); 2) party governmental cabinets in their type of composition (in particular, Arturo Frondizi's, Arturo Illia's, Raul Alfonsin's and Carlos Menem's governmental cabinets); 3) single-party governmental governments in their type of party governmental cabinets (in particular, Arturo Frondizi's, Arturo Illia's, Raul Alfonsin's and Carlos Menem's governmental cabinets); 4) majority single-party governmental cabinets (in particular, Arturo Frondizi's and Raul Alfonsin's cabinets in 1983–1987), minority single-party governmental cabinets (in particular, Arturo Illia's and Raul Alfonsin's cabinets in 1987–1989 and Carlos Menem's cabinets in 1993–1995), majority coalition governmental cabinets (in particular, Carlos Menem's cabinet in 1989–1991) and minority coalition governmental cabinets (in particular, Carlos Menem's cabinet in 1991–1993) in their type of parliamentary support.

Key words: system of government, presidentialism, atypical presidentialism, indirect presidential elections, governmental cabinet, Argentina.